

A TESTTÉ-LÉTEL, ÉS A HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

„Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje. Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botrányozást, a görögöknek pedig bolondságot; ámde maguknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítetttről.” (1Kor. 1,18; 23-24; 2,2.)

FELKÉSZÜLÉS A MÁSODIK ADVENTRE

Az ihletett kijelentések alapján azt mondhatjuk, hogy a hit általi megigazulásról szóló üzenet fogja előkészíteni Isten népét a Szentlélek kitöltésére, és Jézus Krisztus visszajövetelére. Egyházunk történelmében 1888-ban volt egy olyan lehetőség, amikor Isten megpróbálta ezzel az üzenettel felrázni népét. Viszont közösségünk tragédiájának tekinthetjük, hogy azok, akiknek Isten megmentő üzenetét a nép felé is képviselni kellett volna, ők maguk sem fogadták azt megfelelően. Azóta pedig még nem támadt fel újra közöttünk ez az üzenet olyan átütő erővel, amely minden szívet megmozgatna.

Bizonyos kísérletek történtek ugyan arra, hogy felélesszék annak az igazságnak a ragyogását, amelynek megértésétől és elfogadásától az örök sorsunk függ. Az 1980-as években azonban egyesek részéről egy sajátos megközelítés háttérén kapott új hangsúlyt a hit általi megigazulás üzenete itt magyarországi viszonylatban is. Ez a megközelítés Jézus testté-lételének és bűnre hajló emberi természetében történő győzelmének megértésétől, illetve saját életünkbe való átültetésétől teszi függővé a hit általi megigazulás üzenetének valódi megértését.

Néhány idézettel hadd szemléltessem ennek az értelmezési irányzatnak a szempontjait és a gondolkodását a témát illetően.

„A természet büntől megkötözött állapota tényszerű valóság tehát, a megtérés vagy újjászületés után is. Mindazok a keresztények, akik komolyan küzdenek megszentelődésükért, eljutnak arra a megállapításra, hogy egy bizonyos szint után áthághatatlan akadályba ütközik a bűn feletti valódi és teljes győzelmünk...

Bárcsak mindnyájan eljutnánk addig a tapasztalatig, amit Pál apostol leír a Római levél 7. fejezetében! Bárcsak fel tudnánk mérni, meg tudnánk érteni világosan, hogy íme ez az a szint, ameddig el tudunk jutni, és amelyet meghaladni viszont képtelenek vagyunk már...

Csakis ezen a ponton válik szükségessé és érthetővé számunkra **»az istenfélő életnek az a nagy titka«, amit Krisztus testté-létele, illetve az Ő földi küzdelme és győzelme foglal magában...**

Ha »törvénné« lesz életünkben, hogy egészen átadjuk magunkat Isten Lelke szüntelen vezetésének, illetve együttműködünk Vele, akkor »isteni természet« lesz jelen a Lélek által a mi testünkben is...

Mindezek után nyilvánvaló, hogy **az örökkévaló evangélium eme igazságának különösképpen Krisztus Jézus visszajövele előtt kell felragyognia. Ekkor készít az Úr magának ismét »tökéletes népet« (Luk 1:17) és ennek eszköze, illetve egyetlen útja Jézus Krisztus testté-létele nagy titkának, nagy evangéliumának a megértése, és élettapasztalatunkba való beépítése.** (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus, a „testté” lett Isten, 24-28. oldal)

E megközelítés és értelmezés miatt tartom szükségesnek azt, hogy megvizsgáljuk, a hit általi megigazulás evangéliuma valóban Jézus testté-létele titkának megértésében rejlik? Ha ez valóban így van, akkor minden képességünkkel, teljes figyelmünkkel e felé az üzenet felé kell fordulnunk. Ha viszont ez tévedés, akkor szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy ismét az ellenség

állított nekünk csapdát. Ezt pedig azért tette, hogy a lényeg helyett a kevésbé lényegest, vagy a teljesen lényegtelen helyezzük figyelmünk homlokterébe, és így az igazság helyett a tévedéssel foglalkozunk.

Az 1888-as ÜZENET

Amikor az 1888-as üzenettel összefüggésben felhangzik a hit általi megigazulás kérdése, akkor nagyon sokan Jones és Waggoner 1888-at öt-hat évvel követő prédikációiban elhangzottakra hivatkoznak. Pedig Istennek ez a két hírnöke nagyon hamar olyan tévedéseket kezdett képviselni, amelyekért Ellen White megfedtte őket, függetlenül attól, hogy a mondandójukat az 1888-ban elhangzott tanításaikkal igyekeztek összekapcsolni. A bennük végbement változások miatt azonban már nem tekinthetünk rájuk úgy, mint Istentől választott hírnökökre, hiszen tele voltak tévedésekkel, és az igazságnak teljesen ellentmondó tanításokkal.

- A.T. Jones már 1889 tavaszán, Kellog befolyására az „elváltozás-hitének” fogalmát tanította, amelyre a „Szent Test” mozgalom épült.
- 1891-ben már mindketten – Jones és Waggoner – kiélezték a Krisztus bennünk lakozásának kérdését, amely következményében oda vezetett, hogy szélsőséges nézeteket kezdtek képviselni a hit általi gyógyulásokról. Waggoner egy későbbi vallomása szerint ekkor már tagadta az egyházunk által képviselt, a szentély-szolgálatról szóló tanítást is.
- 1894-ben Jones támogatta Anna Rice-t, mint második adventista prófétát, és azt állította, hogy még többen is fognak jönni. Ez a nő azonban az utána jövő többiekhez hasonlóan nem állta ki a próféta próbáját, amit Isten Igéje állít elének a próféták megpróbálására.

- A.T. Jones ugyanebben az időben kezdte tagadni az egyházszervezet szükségességét is. Azt vallotta, hogy az egyetlen helyes szervezet az, ha mindent, közvetlenül a Szentlélek igazgat. Később az „utálatosságok utálatosságának” nevezett minden egyházi szervezetet.

A másik dolog, ami zavart szokott okozni, hogy Ellen White elismerő nyilatkozatait, amelyeket az 1888-ban elhangzottakkal kapcsolatban mondott, a két hírnök későbbi tanításaival kapcsolják össze. Ellen White valóban kijelentette, hogy *„egész szívével áment mond”* az elhangzottakra, de ezt nem a később képviselt testtlételről vallott felfogásukra mondta. Sokan szeretnék bizonyítani, hogy 1888-ban a testtlétel üzenetéről beszéltek a hit általi megigazulással kapcsolatban, ezt azonban nem lehet bizonyítani, mivel semmilyen feljegyzés sem maradt fenn a konferencia előadásairól.

Ellen White viszont elmondja ihletett írásaiban, hogy mi volt számára olyan értékes a két hírnök által képviselt tanításban.

„Az Úr nagy kegyelmében igen értékes üzenetet küldött népének Waggoner és Jones testvérek által. Eme üzenet szerint, tárjuk a felemeltetett üdvöztöt világosabban a világ elé, nevezetesen az egész világ bűneiért hozott áldozatot. Elénk tárta a megigazulást hit által, a Kezesben: meghívja az embereket, hogy fogadják el Krisztus igazságát, szentségét, aminek bizonyítéka, az engedelmesség Isten minden parancsolata iránt. Jézust sokan szemük előtt tévesztették. Szükséges, hogy tekintetük isteni személyére szegeződjék, érdemeire, az emberi család iránt érzett változatlan szeretetére. Ő kezében tart minden hatalmat, s bőségesen szétoszthatja ajándékait az emberek között, s a gyámoltalan embert saját életszentségének felértékelhetetlen ajándékában részesítheti. Isten parancsa, hogy ezt az üzenetet juttassuk el a világnak. Ez a harmadik angyal üzenete. Hirdessük hangosan, s akkor majd Lelkének nagymértékű kiárasztása kíséri.” (EGW: TM, 91-92)

Az 1888-ban elhangzottakkal kapcsolatban a következő évi Generál Konferenciai üléshez intézett beszédében Ellen White újra kijelentette:

*„Az igazi vallást, a Biblia egyetlen vallását, amely megbocsátást hirdet **a keresztre feszített és feltámadt Megváltó érdemei által**, semmibe vették, ellene szóltak, és csúfot űztek belőle. Azt mondták róla, hogy extázishoz és fanatizmushoz vezet.”* (EGW: 1889. évi 24. számú levél)

Ellen White bizonyágtétele szerint a két hírnök egyáltalán nem a testlételről beszélt a hit általi megigazulásról szóló előadásaikban, hanem a Golgota áldozatának jelentőségét világították meg új fényvel.

Még évekkel később is, újra és újra ezt a gondolatot hangsúlyozta írásaiban, mint az üdvösség tudományát, amelyet tanulnunk és tanítanunk kell.

*„Az Isten ember iránti szeretetének kijelentése a kereszt köré csoportosul. Ember nyelve ki nem fejezheti, ember tolla le nem írhatja, ember elméje fel nem foghatja a kereszt teljes jelentőségét. Ha felnézünk a Kálváriára, nem mondhatunk mást, mint, hogy »úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülöttjét adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen«. **A bűneinkért megfeszített Krisztus, a halottaiból feltámadott Krisztus; ez az üdvösség tudománya, amit tanulunk és tanítanunk kell.**”* (EGW: 8Test. 287.)

*„Az igazság helyes megértéséért és méltatásáért kutassunk Isten Szavában, **Mózes első könyvétől egészen a Jelenésekig, és a golgotai keresztről áradó fényben tanulmányozzuk azt. Elétek állítom a kegyelem, az újjászületés, az üdvösség és a megváltás szentséges, nagyszerű emlékét, a kereszten fölemeltetett Isten Fiát. Ez legyen prédikátoraink beszédének alapja.**”* (EGW: Ev.SZolg, 196.)

De ha elszakadunk az 1888-as eseményektől, és a Biblia kinyilatkoztatásaira figyelünk, akkor ott is ezzel a gondolattal találkozunk. Pál apostol, aki a Biblia írói között a legkiemelkedőbben foglalkozott a hit általi megigazulás témakörével, Ő sem a testté-létel fontosságára helyezte a legnagyobb hangsúlyt. Amikor meg akarta fogalmazni, hogy a tanításaiban mi élvez elsőbbséget minden mással szemben, akkor a következőket írta: **„Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet”** (1Kor. 1,23.). **„Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiai, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettéről. És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt jelentem meg ti köztetek. És az én beszédem, és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédiben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: Hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék.”** (1Kor. 2,1-5.).

A HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

Néhány héttel az 1888-as konferencia után a következőket írta Ellen White, a „Visszatekintés Minneapolisra” című terjedelmes írásában.

„Bizonyágot tettem arról, hogy a legdrágább világosság ragyogott a Szentírásból. Krisztus igazsága és a törvény kapcsolata nagyszerű témájának bemutatásában, amelyet állandóan a bűnös elé kell tárni, mint üdvösségének egyedüli reménységét. Ez olyan tanulmány, amely próbára teszi a legkiválóbb értelmet is, hogy a Sátán által becsapott, Sátánhoz csatlakozó, elbukott ember átalakulhat a végtelen Isten Fiának képmására; hogy egy ember hasonló lesz hozzá; hogy az embernek adott krisztusi életszentség folytán Isten úgy szereti a bukott, de megváltott embert, mint ahogy Fiát szerette... Ez a kegyesség titka. Ez a kép a legnagyobb és

érték. Erről elmélkedni kell, minden beszélgetésben helyet kell neki adni, az emlékezés csarnokában kell elhelyezni, emberi ajakkal ki kell mondani, és emberi lények számára hirdetni kell azoknak, akik megízlelték, hogy jóságos az Úr! Legyen ez minden beszélgetés alapja!” (EGW: 1888. évi 24. számú kézirat)

Két évvel később pedig még a következőket tette hozzá.

„A téma, ami évek óta foglalkoztatja elmémet, Krisztus tulajdonított igazsága... Nincs olyan tétel, amivel buzgóbban kellene foglalkozni, amit gyakrabban kellene ismételni, vagy mindenki elméjébe határozottabban belevésni, mint az, hogy mennyire lehetetlen a bukott embernek bármit is kiérdemelni saját legjobb cselekedetei által is. Üdvösség csak a Jézus Krisztusba vetett hit által van.” (EGW: 1890. évi 36. számú kézirat)

A hit általi megigazulás egyedül Isten műve, amit több lépcsőben hajt végre bennünk és értünk. A törvény által megmutatja, hogy milyenek vagyunk, és rádöbbsen, hogy ebből az állapotból csak Ő tud megszabadítani. *„Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg”* (Gal. 3,24.).

„Mit jelent a hit általi megigazulás? Istennek műve, midőn porba hullatja az emberi dicsőséget, és véghez viszi az emberért azt, amire az ember önmagáért a saját erejéből nem képes.” (EGW: RaH, 1902. szeptember 16.; TM, 216.)

Ha elfogadjuk Istennek ezt az ajánlatát, akkor Jézussal helyet cserélve igaznak nyilvánít, mintha sosem vétkeztünk volna, mert *„...megigazítja azt, aki a Jézus hitéből való”* (Róm. 3,26/b.).

„Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvedte a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét...” (EGW: JÉ, 16-17.)

A bennünk lakozó Krisztus szeretne láthatóvá válni életünkben. *„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.”* (Gal. 2,20). *„És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja magát, amiképpen Ő is tiszta... mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban.”* (1Jn. 3,3. 4,17/b.).

„Amikor a lélek aláveti magát Krisztusnak, új erő veszi birtokába az új szívet. Olyan változás megy végbe, amelyet az ember maga sohasem képes véghezvinni. Természetfeletti munka ez, természetfeletti elemet visz az emberi természetbe.” (EGW: JÉ, 266-267.)

MEGIGAZULÁS ÉS TESTTÉLÉTEL

Ha elfogadnánk a testtéletről, és a Jézus természetéről vallott új tanítási irányzatot, akkor ennek következtében, egy szemléletbeli és gyakorlati életünket érintő torzulás következne be. Jézus ugyanis csak azt az életét tulajdoníthatja nekünk, amit itt, ezen a Földön élt. Ha viszont Jézusban ugyanúgy ott volt a bűnre való hajlam, mint ahogy az bennünk van, és ez ellen egész életében kemény küzdelmet kellett vívnia, akkor Ő csak ezt az életét tulajdoníthatná nekünk.

Ám nagyon szomorú helyzet állna elő, ha csak egy olyan életet tulajdoníthatna nekünk, amelyben Ő is mindvégig küszködött a saját bűnös vágyainak a legyőzésével. Ha ez így lenne, akkor nem mondhatná senki a diadal örömeivel, *hogy „élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”*. Ebben az esetben Krisztus is csak a bűnös természet elleni küzdelmét tudná hozni és átadni, amiből senki sem kérne, hiszen mindenkinek éppen elég a maga baja. Ha ez így lenne, akkor a Jézus által tulajdonított igazság nem biztosíthatna jogot az örök életre, hiszen *„nem megy abba be semmi tisztátalan”*. (Jel. 21,27.).

Hála legyen azonban Istennek, hogy Jézusban egy olyan Megváltónk van, aki bár hozzánk hasonló fizikai testben élt itt a földön, de egész belső lelki lényében tiszta és szent volt. Éppen e szent és tiszta volta miatt nem volt hatalma felette a halálnak. Jézus önként adta magát halálra helyettünk, hogy mi az Ő szent életébe öltözöttél élhessünk. Ha nem így lenne, akkor valóban elvették volna az életét, azaz megölték volna, és nem Ő tette volna le azt magától, ahogyan azt előre jelezte.

Ha Jézus mindenben hozzánk hasonló örökséggel született volna, akkor Ő sem támadhatott volna fel harmadnapon, hiszen az Ádámtól való örökségünk alapján *„egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat”* (Róm. 5,18.). Jézus csak azért támadhatott fel, és csak azért lehetett a mi Megváltónk, mert *„Őbenne nem volt bűn”* (1Jn. 3,5/b.), sem születési örökségként, sem személyes azonosulás alapján.

Olyan életet akar nekünk adni és tulajdonságot, amely mentes a bűn megrontó hatalmától, amiben nem folytatódik tovább az önző kívánságok elleni küzdelem. Ha Krisztus belép az életünkbe, akkor Ő nyugalmat és belső békét biztosít számunkra, mert a saját képmására alakít át bennünket. Ha igazán befogadjuk Őt, akkor hatalmat ad arra, hogy igazán Isten fiaivá legyünk, az életmódunk és a természetünk által is.

Boldogító az a tudat, hogy van egy második Ádám, Aki nem vesztette el egyetlen csatát sem, és ezzel végleg megtörte a bűn hatalmát és uralmát ezen a Földön. Ez a hatalmas Győző felajánlotta a segítségét nekünk is, amit bármikor igénybe vehetünk.

Amikor tehát a hit általi megigazulásunk érdekében fordulunk Krisztus felé, akkor a következőket kell szem előtt tartanunk. Megigazulásunk érdekében nem a betlehemi jászolra kell figyelni, hanem a Golgota keresztféjére. A megváltásunk titka nem a testté-létben keresendő, hanem abban a tényben, hogy Krisztus meghalt helyettünk. Ha ezen túlmenően szeretnénk a

testtlélel csodáját is szemlélni, akkor fogadjuk meg Isten szavát arra vonatkozóan, hogy mit szemléljünk benne.

„Krisztus önmegtagadása, alázatossága, tisztasága, szentsége, és leírhatatlan szeretete legyen a tárgya elmélkedéseleknek.” (EGW: JVÚ, 54.)

Ne akarjunk olyat is látni a testtlélel csodájában, amit Isten nem mutatott meg abban.